

CÈLIA PUCHOL

¿Per què?

Cada dia des que ens alçem del llit o fins i tot quan dormim, persones adultes, joves, riques, pobres, hòmens, dones, etc, realitzem una tasca que ens és comuna a tots i totes, parlem. Es a dir, ens comuniquem amb l'altra gent mitjançant una llengua que coneixem i utilitzem per a **quasi tot**.

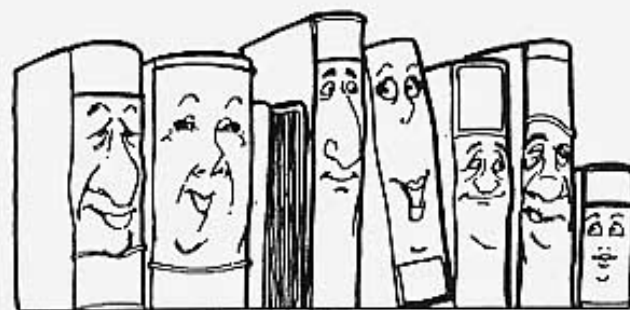
Aquesta llengua l'anomenem valencià, que no és més que una "varietat", un dialecte del català a partir del qual ha evolucionat històricament. Açò podem trobar-ho en qualsevol llibre d'història. Per tant, queda clar que tenim una llengua pròpia que compartim milions de persones, però que no té el reconeixement de que gaudeixen algunes llengües.

De fet, tothom pot comprovar que dins l'Estat Espanyol convivim persones que parlem català, castellà, gallec, vasc, però quasi totes quan ens adrecem a qualsevol que no coneixem utilitzem el castellà. La nostra actitud respon a prejudicis, suposicions, opinions i manies personals sobre la inferioritat de la nostra llengua.

Però... què és la nostra llengua respecte d'altres?. La nostra llengua és tan digna com qualsevol altra, perquè cobreix la mateixa funció que ha de

complir tota llengua per a considerar-se com a tal, es a dir la comunicació, la possibilitat de conviure amb la gent.

De vegades odiem les persones pel fet de pertànyer a pobles (cultures) diferents de la nostra, que de fet, no són ni millors ni pitjors, només són diferents, però el problema és que no les coneixem i les valorem des de la ignorància.

Amb aquestes idees clares podem passar a analitzar la nostra situació actual: Una cooficialitat castellà-valencià. Açò estimula i consagra la castellanització. Pensem que l'article 3 de la Constitució Espanyola del 1978 diu en el seu primer apartat:

"El castellano es la lengua española oficial del Estado. Todos los españoles tienen el deber de conocerla y el derecho de usarla".

Amb la qual cosa

queda clara l'obligatorietat de conèixer el castellà i el dret d'usar-lo per tot arreu (dins l'estat Espanyol), dret que queda reafirmat al títol 7 del nostre estatut d'autonomia:

"Els dos idiomes oficials de la comunitat autònoma són el valencià i el castellà. Tothom té el dret de conèixer-los i a usar-los".

Observem que els usos de la nostra llengua entro-

idioma, aquell que ens identifica com a poble, no és el castellà. Els "forasters" segueixen parlant el seus idioma i nosaltres deixem de parlar la nostra llengua, fins i tot dins la nostra casa. És aquesta situació normal?.

Exemples com aquests (on hi ha una imposició d'una llengua que respon a uns interessos exclusius d'un grup, es a dir, controlar un poble només pel fet de no parlar la mateixa llengua ni compartir certs trets culturals que ens identifiquen) ens trobem tots els dies i a totes hores. No cal, per tant que ens allunyem de la nostra vida quotidiana per a trobar-ne milers i milers.

Fer una llengua normal per a tots i poder fer-ne ús d'ella en tots els àmbits depèn bàsicament de dos punts:

a) la voluntat política de qui ens governa, per crear una legislació que convertisca la llengua minoritzada en oficial, imprescindible i necessària.

b) la consciència dels i de les parlants de que hem de recuperar l'orgull per la pròpia llengua i no ser reacs a la normalització del propi idioma.

Si analitzem el primer punt trobem que la legislació no defén el nostre idioma. A l'administració només s'utilitza el caste-

pessen amb constants restriccions. Per tant aquesta cooficialitat no és real, només és plenament oficial el castellà.

Aquesta situació no la trobem fora d'Espanya. Fora no hi parlen castellà, per tant hem de canviar el nostre registre lingüístic i parlar francès a França, anglés a Anglaterra, etc. Açò ho trobem completament normal. Però quan una persona castellano-parlant ve al País Valencià no canvia d'idioma, encara que ací el nostre